A°. 1834. N°. 53.

DONDERDAG DEN 3den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 30 Junij* 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 26sten dezer, n°. 717/642, is tot *Surnumerair Klerk* benoemd en aangesteld, ISAAC VAN LIER.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 1 Julij* 1834.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de zetting van het Brood bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Cents, moet wegen 10 Oncen en ½ Lood.

En dat van 4 Cents, 5 Oncen en ¼ Lood.

De Prijs van het Vleesch is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH, 48 Cents per pond.

Het SCHAPENVLEESCH, 48 Cents per pond.

Het VARKENVLEESCH, 30 Cents per pond.

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouders gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 4 *Mei*. Volgens onze dagbladen zouden de bepalingen van de overeenkomst betreffende het schier-eiland, welke den 22sten April alhier door de gevolmagtigden van Engeland, Frankrijk, Spanje en Portugal moet gesloten zijn, op het volgende neerkomen: »*D. Pedro* verbindt zich, om *D. Carlos* uit Portugal te verdrijven, en om eene amnestie uit te vaardigen ten behoeve van de aanhangers van *D. Miguel*, die binnen een bepaalden tijd deszelfs partij verlaten.— De Koningin-regentes van Spanje verbindt zich, om een leger in Portugal te zenden, ten einde *D. Maria* op den troon te helpen plaatsen.— Z. Britt. M. verbindt zich, om de hulp van zoodanige vloot te verleenen, als welke noodzakelijk zal geacht worden, om met de land-magt van hoogstdeszelfs geallieerden mede te werken tot het beslechten der zaken van Spanje en Portugal. — De Koning der Franschen verbindt zich, om tot de oogmerken des verbonds zoodanigen bijstand, van onderscheiden aard, te verleenen, als de overige drie contracteerende partijen *gezamenlijk* zullen verlangen." — Door de partij der tory's alhier te lande wordt dergelijk tractaat op de vinnigste wijze bestreden. — Men zegt, dat vooral het britsche bestuur zich veel moeite geeft, om de strijdende partijen in Portugal tot het aangaan eener schikking te bewegen, en dat de Miguellisten zelfs zoo verre gebragt zijn van zich bereid te toonen, om de door *D. Pedro* goedgekeurde voorwaarden aan te nemen, doch dat de eerstgemelden, vreezende, dat het den genoemden vorst aan de noodige magt zoude ontbreken om in de tegenwoordige omstandigheden aan de op zich genomene verpligtingen te voldoen, meerdere waarborgen hebben verlangd, en dat de kabinetten van Engeland, Frankrijk en Spanje, in dezen stand van zaken, zijn overgegaan tot het sluiten der bovenbedoelde overeenkomst zonder het raadzaam of noodig te achten, om zich eerst daaromtrent met de overige mogendheden te verstaan.

Den 7den. Men heeft thans alhier berigten uit Lissabon ontvangen van 28 April. Tot dien dag hadden de krijgsbewegingen niets naders van bijzonder belang opgeleverd. De admiraal *Napier* heeft getracht met eenige schepen in zee te steken, om een nieuwen aanslag tegen Figueras, welke, naar het schijnt, door troepen van den kant van Leiria moest ondersteund worden, te ondernemen; doch hij is door tegenwind genoopt, om in den Taag weder binnen te loopen. De generaal *Villaflor* was, naar men zeide, van Lamego in aantogt naar Vizeu of Coïmbra, in welke beide plaatsen de constitutienelen op een magtigen aanhang rekenen. Het aantal overloopers van het leger van *D. Miguel* was in de laatste dagen weder zeer toegenomen, en men verhaalde te Lissabon, dat die vorst, meer en meer in het naauw gerakende, aanstal ten scheen te maken tot een terugtogt over den Taag naar de vesting Elvas. — Onder het leger van *D. Pedro* duren de twisten en de ontevredenheid voort; de britsche generaal *Bacon* heeft zijn ontslag genomen, en zulks heeft ten gevolge gehad, dat bijna een geheel regiment lansiers, hetwelk meest uit vreemdelingen bestond, uiteengeloopen is. Bij het bewind van *D. Pedro* is ook de tweedragt zoo hoog geklommen, dat het ministerie gedeeltelijk veranderd is. De gouvernante van Koningin *D. Maria*, de barones *v. Sturmfeder*, is door *D. Pedro* gelast het Rijk te verlaten. De misnoegdheid van de britsche kooplieden in Lissabon tegen het constitutioneel bewind is nog vermeerderd door verordeningen, waardoor het inklaren van goederen zeer belemmerd wordt. De kooplieden hebben zich, door tusschenkomst van den gezant, lord *Howard de Walden* daarover ernstig beklaagd, doch tot dus verre een weigerend antwoord bekomen. Deze kwelling van den britschen handel, gevoegd bij het bekende besluit omtrent de regten van invoer, en de nota betreffende het voorbijvaren van de kasteelen aan den Taag, baren ook alhier te lande veel ontevredenheid, en geven aanleiding tot scherpe aanmerkingen op het bewind van *D. Pedro*, hetwelk al wat het thans in Portugal vermag, alleen aan britsche hulp te danken heeft. (*Haarl. Courant.*)

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 3 *Mei*. Omtrent de maatregelen, die de fransche regering onlangs, ten gevolge van de gebeurtenissen van Parijs, Lyon enz., genomen heeft, maakt de berigtgever van een zeer geacht duitsch dagblad, in een brief uit Weenen van 24 April, de volgende aanmerkingen.

»De fransche regering schijnt van de omstandigheden gebruik te maken, en dwangwetten te willen invoeren; ieder weldenkende kan zulks niet anders dan billijken; het schijnt echter, dat zij zich daarbij niet bepalen zal, maar ook het leger denkt te vermeerderen, hetgeen niet geschikt is, om de lasten te verminderen, welker bedrag gewis niet weinig heeft toegebragt tot de zoo dikwijls in Frankrijk losbarstende ontevredenheid. Tevens zoude men daarin een bewijs kunnen vinden, hoe weinig de zoo hoog geprezene instelling der nationale garde over het geheel vermag tot handhaving der rust. Voorts geraakt men in verzoeking, om uit de jongste gebeurtenissen in Lyon en Parijs menige gevolgtrekking af te leiden, die voor Frankrijks inwendigen toestand niet zoo gunstig uitvalt, als de fransche dagbladen denzelven sedert vier jaren trachten af te schilderen. Voor het overige hoopt men hier, dat dit de laatste ernstige poging der republikeinen zal zijn geweest, om den openbaren vrede te storen, en dat ook zonder het aanwenden van bijzondere middelen, de gisting, waarin het land door de oproeren van Lyon en Parijs geraakt is, gaandeweg bedaren zal, zoo dat de regering dan den hoogen stand des legers weder zal kunnen verminderen." (*Haarl. Courant.*)

Mengelwerk.

's WERELDS LOOP.

Eene dramatische voorstelling.

Onder dezen tijtel deelt het Londonsche Court-Journal de volgende Dramitische anecdote mede.

Eerste tooneel. Een Fransch Geregtshof in Junij 1830.

De Regter. Gendarmes! brengt den aangeklaagden voor. (De aangeklaagden wordt binnen gebragt.) Uw voor- en toenaam?

Aangekl. Pierre Rochet.

De Regter. Pierre Rochet! gij hebt openlijk oproerige kreten aangeheven, tegen den doorluchtigen monarch, die dit gelukkige land regeert; tegen hem, den

erfgenaam der grootste deugden van zijn' altoos beroemd geslacht, wiens vaderlijke schepter Frankrijk de vroegere dagen van zijnen glans heeft terug gegeven. De vreedzame burgers dezer stad hebben met afschuw u in hunne straten hooren roepen: »*Weg met* K a r e l X!" Wat hebt gij in te brengen ter uwer verontschuldiging?"

Aangekl. Die kreet, het is waar, ontsnapte mij: — ik had een glaasje te veel gedronken: de Gendarme moet het beste weten, want die liet mij inschenken en tracteerde mij. Er werd over alles gebabbeld, en ik deed zoo goed ik kon mee, en weet zelf niet hoe ik tot het uiten van dien kreet gekomen ben.

De Regter. Eene misdaad als de uwe kan door zulke nietige uitvlugten niet worden opgeheven. P i e r r e R o c h e t! Het Geregtshof veroordeelt u tot twintig francs boete, drie maanden gevangenis en in de kosten. —

Tweede Tooneel. Hetzelfde Geregtshof en dezelfde personen, in October 1830.

De Regter. Brengt den aangeklaagden binnen. — Uw voor- en toenaam?

Aangekl. P i e r r e R o c h e t.

De Regter. P i e r r e R o c h e t! gij hebt openlijk oproerige kreten aangeheven, tegen den doorluchtigen Monarch, die dit gelukkige land regeert en wiens vaderlijke schepter aan Frankrijk de herleving der dagen van zijnen vroegeren luister voorspelt. De welgezinde burgers dezer goede stad hebben u met afschuw in hunne vreedzame straten hooren uitroepen: »*Leve K a r e l X!*" Gij kondt u zoo ver laten vervoeren, om laaghartig uwe stem te verheffen, ten voordeele van den afschuwelijken dwingeland, wiens naam voor eeuwig verbannen is uit het land, dat hij wilde ten gronde brengen. Wat hebt gij ter uwer verontschuldiging te zeggen?

Aangekl. Met uw verlof, Mijnheer de Regter! ik heb de laatste drie maanden in de gevangenis doorgebragt, zoo als gij u wel zult herinneren, want gij hadt de goedheid mij daar een verblijf te geven, wijl ik het verbruid had door »*Weg met K a r e l X!*" te roepen. Ik was daar niet op mijn gemak; ik verveelde mij [illegible] geen eene courant, hoorde van niets wat er omging en had het zoo slecht naar mijn zin, dat ik wel voornam te zorgen, nooit meer in dat gat te komen. Gisteren kwam ik los, en zoodra ik de vrije lucht zag, riep ik zoo hard ik kon, om mijne goede gezindheid te toonen: »*Leve K a r e l X!*" en.... ziedaar, men pakte mij bij den kraag en bragt mij weder herwaarts.

De Regter. P i e r r e R o c h e t! dat zijn maar nietige uitvlugten, die eene misdaad als de uwe niet verontschuldigen. De herhaling verzwaart uw vergrijp, waarom het Geregtshof u veroordeelt tot veertig francs boete, zes maanden gevangenis en de kosten.

Oldenkotten.

A L L E R L E I.

Ter behartiging voor verwaande Schrijvers.

Frederik de groote had een gedicht gemaakt over de onsterfelijkheid der ziel. De gevoelens van den Koning stemden niet overeen met de stellingen van M o z e s M e n d e l s o h n, welke daarom deze verzen zeer streng recenseerde, en den Monarch van eene dwaze zucht ter navolging van L u c r e t i u s beschuldigde.

Den Generaal Fiscaal kwam deze recensie in handen; hij meende daarin eene beleediging voor den Koning te vinden, en verbood het afzenden en verspreiden dezer beoordeeling, tot dat er eene geregtelijke uitspraak over zou gedaan zijn. De Recensent werd gedaagd om zich te verantwoorden, en gaf op de hem aangetijgde beschuldiging ten antwoord:

»Een auteur is iemand, die zich onder de medespelers in de kegelbaan begeeft; en hij die kegelt, het zij k o n i n g of boer, moet zich ook laten welgevallen, dat de kegeljongen uitroept, hoeveel hij er geraakt en omgeworpen heeft."

De zaak kwam den Koning ter ooren, die nu besliste ten gunste van den Recensent, en het verbod ter afzending dezer beoordeeling introk.

Mistasting.

Een bekend Belgisch Dichter betoonde in 1833 dezelfde vaderlandsche geestdrift als in 1830 vóór de omwenteling. Met zijne gegalonneerde galakleeding, die hij sedert Augustus 1830 niet had aangehad, begaf hij zich ter audientie bij L e o p o l d. Na hem om de eer verzocht te hebben, Zijner Majesteit eerbiedig eene vrucht zijner Muze te mogen aanbieden, welke de uitdrukking zijner warme en *onveranderlijke* gevoelens behelsde, tastte hij in zijn' zak en haalde er uit eene . . . *Ode à sa Majesté le Roi G u i l l a u m e, père et bienfaiteur de ses sujets*, die er ongelukkig sedert de laatste audientie bij dezen in was blijven zitten.

Munstersch plaisier.

Te *Vreden* sloeg iemand hoogst onbarmhartig eenen jongen zóó, dat een voorbijganger hem vroeg, waarom hij toch zijnen zoon zoo afroste? — Het is mijn zoon niet, — gaf hij gramstorig ten antwoord: — het is mijn neef, die hier een dag of acht voor zijn plaisier over is."

Voorbeelden van hoogen ouderdom.

De drie oudste menschen in de laatste duizend jaren werden bijna twee honderd jaren oud. De eerste was een Schot en de tweede een Hongaar, die elk 185 jaren bereikten. De laatste was arm, zoodat hij nog; kort voor zijnen dood, dagelijks op eenen stok leunende, ging bedelen, en bij zijn sterven een even armoedig en nog onbezorgd zoortje van 95 jaren achterliet. De derde was — indien men de Engelsche bladen gelooven mag, — een Engelschman, visscher van beroep, die het tot 189 jaren bragt. In den ouderdom van 100 jaren was hij nog zoo vlug, dat hij uit moedwil over eene tamelijk breede rivier zwom. — In ons vaderland bereikte eene ongehuwde vrouw in *Leeuwarden*, V a n B r e u k e l e n genaamd, den hoogsten ouderdom, dien namelijk van 115 jaren. Rusland, Groot- [illegible] de meeste voorbeelden van zeldzame lang levendheid opgeleverd; in dit laatste land is zekere S a r a B e s s o n 147 jaren met haren echtgenoot gehuwd geweest.

Gevat antwoord.

Aan eene open tafel sprak een winderig Fransch Officier van den indruk, dien het eerste gezigt der Engelsche soldaten bij *Waterloo* op hem gemaakt had, en, hen bespottelijk willende voorstellen, zeide hij: »zij hebben gezigten, zoo rond als Zwitsersche kazen." — Een Engelsch militair, er bij tegenwoordig, antwoordde: »ik zou ook kunnen zeggen, waarbij *wij* op het eerste gezigt het voorkomen der Franschen vergeleken, indien zij ons niet, toen wij digt genoeg bijeen waren om het goed te kunnen opnemen, gestadig den rug hadden laten zien, zoo lang tot wij, van het naloopen vermoeid, den lust tot opmerkingen verloren hadden.

OUDE KENNISSEN EN PAS GEBORENEN.

Het geweten gelijkt bij vele menschen naar eenen geheimen trap, dien men slechts bij den hoogsten brand of watersnood beklimt.

Met het leelijkste gezigt treedt de mode dikwijls te voorschijn en vraagt trotsch en gebiedend: »Ben ik niet schoon?" en nederig roepen wij allen: — »O ja!"

Het huis der ziel is het ligchaam, de oogen zijn deszelfs vensters, waar men den eigenaar des huizes dikwerf ziet uitkijken.

Bemin u-zelven, maar in alle eer en deugd, even als een eerlijk meisje dat gij huwen wilt, niet als een schepsel dat men zoekt te verleiden!

Die zich aan zijne driften overgeeft is als een man, die met eene fakkel tegen den wind ingaat, gestadig in gevaar zich te branden.

De uitspattingen onzer jeugd zijn wissels, getrokken op onzen ouderdom, betaalbaar met intrest, omtrent 30 jaren na dato. (*De Lakonieke.*)

Eene daad verrigten, waardoor wij eenen vriend en eenen vijand maken, is kwaad spel spelen, omdat wraak sterker werkt dan dankbaarheid. (*Ibidem.*)

Trotschheid maakt sommige lieden belagchelijk en belet anderen het te worden.

Het tegenwoordige bestaat niet: het is niets dan het mathematische punt, waar het verleden de toekomst aanraakt.

Het verstand komt niet voor de jaren, maar dikwijls ziet men de jaren komen voor het verstand.

Men moet noch van zich-zelven, noch van anderen een slecht gevoelen koesteren.

De leugen is in zich-zelven een waar onding, een niets en de leugenaar vernietigt zich-zelven.

Alle godsdienst in den mensch is, als het ware, de bloesem van zedelijk bestaan.

Hij is te berispen, die met zijne godsdienst praalt; want zij is eene te heerlijke zaak, om het werktuig eener dwaas te zijn.

De geest, die veel zorg voor zijn ligchaam draagt, maakt zich zijne gevangenschap ondragelijk.

TROUW EENER KAT.

Een schoon boerenmeisje uit het dorp *Monto orsano* (in *Brianca*) was door eene ziekte, die haar dikwijls midden onder hare speelgenooten bij een landelijk feest, of gedurende haren kerkgang, ter aarde wierp, tot eene soort van treurige beroemdheid geraakt. Ieder arts in *Lombardije*, ieder almanaks-heilige, was reeds om hulp aangezocht geworden; maar noch hulpmiddelen, noch geloften vermogten dit ingeworteld kwaad te heelen. Toen echter de Heiligen CLEMENTINE verlieten, had zij toch noch eene vriendin, wier waakzaamheid nooit sluimerde, het was hare kat, die niet alleen haar bed en hare *polenta* deelde; maar haar ook op alle hare treden en gangen van den wijnberg tot het [illegible] De eerstemaal, toen M i n a hare jonge gebiedster in een harer aanvallen zag nederstorten, en zich op een grafsteen van het kerkhof wonden, toonde zij de uitterste onrust. Ras leerde zij, bij veelvuldige terugkeer dier aanvallen, derzelver aannadering vooruit zien; en eindelijk verwierf zij zich eene zoo naauwkeurige kennis van de kenteekenen, welke deze aannadering meldden, dat zij bij de eerste sporen daarvan tot CLEMENTINE's ouderen liep, deze zoo lang aan de kleederen trok, krabde en miaauwde, tot het haar gelukt was, hunne opmerkzaamheid gaande te maken, waarop zij klagend schreeuwende voor hen heen liep, en hen naar de plaats voerde, waar hare gebiedster levenloos neder lag. Ras verkreeg M i n a voor hare waarschuwingen onbepaald vertrouwen, en bij het eerste schreeuwen der kat, vlogen CLEMENTINE's vrienden haar te hulp, eer zij nog door eenen plotselijken val zich konde bezeeren. Met haar vijftiende jaar bragt de ziekte de schoone CLEMENTINE in het graf. De kat ging onder de baar, waarop zij volgens Italiaansch gebruik met bloemen versierd nedergelegd was. Gedurende deze verrigting zat zij voor de baar en staarde met onafgewenden blik op de levenlooze trekken harer gebiedster; toen het graf gevuld werd, beproefde zij te vergeefs daarin te springen; zij werd door de omstanders er van afgehouden, en na het einde der treurige plegtigheid mede naar huis genomen. Den volgenden morgen vond men echter het trouwe dier op CLEMENTINE's graf uitgestrekt liggen, en bezocht het sints dien tijd dagelijks, tot zij het weinige maanden na den dood harer gebiedster ten laatsten male bezocht, daar men haar op den groenen heuvel, welke de overblijfselen harer geliefde gebiedster bevatte, dood vond.

(*Alg. Letterl. Maandschrift*, 1833.)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.